

raadets Side overfor Skatteydere. De Skatteydere, som igennem Landsoverskatteraadets Virksomhed kommer til at efterbetale for lidt betalt Skat eller betale Bøde, fordi de har handlet urigtigt, faar kun den Behandling, de bør og skal have, og som de ogsaa skal faa i Fremtiden, saa længe jeg har noget med Administrationen at gøre i saa Henseende. Der skal ikke blive holdt igen overfor den Slags Forsøg paa at unddrage sig Skattepligt, og jeg synes, det er urigtigt, at man fra Rigsdagens Side søger ligesom at kaste et ondt Skær over den Virksomhed, som i Virkeligheden gaar ud paa at faa de virkelige Skatteindtægter frem. Det mangler vi jo desværre en hel Del i at have naaet her i Landet.

Statsministeren (Stawning): Jeg vil gerne, inden Forhandlingen slutter, dog sige et Par Ord i Anledning af de Stridsspørgsmaal, som er rejst her. Navnlig ønsker jeg, ligesom det skete ved første Behandling, at protestere aldeles bestemt mod den Paastand, som er fremsat om, at de Beparelsesforslag til 7,1 Mill. Kr., der angik de militære Budgetter, skulde berøre Forudsætningerne for bestaaende Love eller selve disse Love. Det er ganske urigtigt, at disse 7,1 Mill. Kr. havde den Karakter, og det er ogsaa ganske urigtigt, hvad der blev sagt før af en æret Taler, at alle disse 7,1 Mill. Kr. var kun Udsættelser, som maatte komme igen næste Aar. Om ca. Halvdelen kan man gøre gældende, at de havde en vis Forbindelse med bestaaende Love, og dette Beløb, omkring Halvdelen, kunde maaske ogsaa siges kun at være Udsættelser, der skulde genoptages senere i Henhold til Loven, men det gælder altsaa ikke, som det nu Gang paa Gang med Urette er hævdet, alle de Beparelses paa tilsammen ca. 7,1 Mill. Kr., der har været Tale om.

Hermed er delvis imødegaaet, hvad det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) sagde før. Jeg skal tilføje i Anledning af hans Bemærkninger, at jeg forstaar ikke rigtig den Betragtning, at det for den nuværende Regering skulde være behageligt at foretage disse Beparelses i et Aar, selv om de altsaa skulde komme op igen næste Aar, for saa blev det den næste Regering, der fik Ubehageligheden. Tror det ærede Medlem virkelig for Alvor, at der er andre, som i Øjeblikket er kapable til at overtage Regeringen? Paa hvilket Grundlag skulde det være? Der findes jo intet andet Grundlag end det, der bærer den nuværende Regering. Jeg forstaar derfor aldeles ikke denne Betragtning. Den maa vist være bygget

op paa Fantasier, som jeg nu og da ser i den konservative Presse. Men Udtalelser af den Art er vel sagtens det, hvormed man nu vil dække den Kendsgerning, at Landstinget, støttet af et Mindretal i Folketinget, har rejst en Strid om Retten til at bestemme Finanslovens Karakter, en Ret, som man bestandig, ogsaa fra Venstres Side, har hævdet maatte ligge hos Folketinget. I finansielle Forhold og i ganske udpræget Grad, hvor det drejer sig om at bygge Statens Økonomi op gennem Finansloven, har man altid hævdet, at Tyngdepunktet maatte ligge dér, hvor det parlamentariske Grundlag forefindes. Det parlamentariske Grundlag forefindes, saaledes som Forfatningen nu en Gang er, ikke i Landstinget. Det er derfor en urimelig og skadelig Fordeling af Ansvarsbyrden, som foregaar, naar man i Landstinget tiltager sig en Indflydelse paa Finansloven og dermed lægger Ansvaret for Finanserne, Ansvaret for Balancen og for Forrykkelse i Balancen over paa det Landsting, som ikke giver det parlamentariske Grundlag.

Det er gjort gældende under Forhandlingerne her, at Landstinget har en forfatningsmæssig Ret til at øve Indflydelse paa Lovene og til at drage Omsorg for, at Lovene ikke angribes gennem Finansloven. Nu vel, jeg har gentagne Gange, ogsaa ved første Behandling, erkendt, at hvis man indskrænker sig til at tale om ca. Halvdelen af de Beparelsesforslag, som det drejer sig om her, kunde Landstinget med nogen Ret gøre gældende, at disse mere eller mindre stærkt berørte bestaaende Love, og vi kunde da meget vel have talt om, hvorvidt Landstinget burde kunne øve større Indflydelse for at hindre, hvad Folketinget her havde sat ind. Men Landstinget er gaaet videre, hvad jeg allerede har sagt adskillige Gange, og det hjælper ikke, at man i sine Paastande siger noget, der er urigtigt. Det, som man derfor naar til, naar man bedømmer, hvad der her sker, er, hvad jeg allerede tillod mig at sige ved første Behandling, at man viser en overdreven Omsorg for Militæruddgifternes Bevarelse, mere Omsorg for Militæruddgifterne end for Statens samlede Økonomi. Flertallet i Landstinget har i disse Afgørelser fulgt Folketingets Mindretal, i Strid med det parlamentariske Flertal, som er Grundlaget for Regeringen, og i Strid med den Opfattelse af Økonomien, som Ministeriet har præciseret ved Behandlingen af Finansloven. Ingen kan derefter være i Tvivl om, hvem der har taget Ansvaret paa sig for den skadelige Forrykkelse af den økonomiske Balance, som uvægerlig maa